În lumina exigenţelor
programului
aprobat de partid
privind
dezvoltarea continuă
a mişcării sportive

CE SE ÎNTREPRINDE PENTRU ÎNDEPLINIREA OBIECTIVELOR DE REPREZENTARE SUPERIOARĂ A SPORTULUI ROMÂNESC PE PLAN INTERNAŢIONAL ŞI OLIMPIC ?

Atletism

CONDIŢIILE EXISTENTE TREBUIE MAI BINE VALORIFICATE!

La Montreal, atletismul nostru n-a confirmat valoarea cu care era creditat, reprezentanţii noştri avînd — după cum se ştie — o evoluţie slabă, cu mult sub nivelul ediţiilor trecute ale Jocurilor Olimpice. Episodului canadian i-au urmat însă măsuri clare, precise, care asigurau posibilitatea unei rapide redresări a acestui sport atît de important şi cu cea mai mare pondere în programul olimpic — 37 de probe, deci 111 medalii !

Ce s-a făcut pentru aplicarea acestor măsuri ? Ce ne arată rezultatele pe care le putem consemna acum, cu atît de puţin timp înaintea unor mari confruntări atletice internaţionale ?

Atletismul are nevoie de... atleţi !

Cu toate că peste tot se vorbeşte despre prioritatea care trebuie acordată atletismului, despre virtuţile acestui „sport al sporturilor“, adevărul este că, **în practică, se face mult prea puţin pentru ca baza de masă a acestei discipline să crească în mod corespunzător.** De aceea, au fost stabilite — printre alte obiective — sarcini privind testarea anuală a unui număr mare (circa 150 000) de copii şi juniori, pentru depistarea elementelor talentate şi promovarea lor în secţiile de performanţă.

În toamna anului trecut, federaţia de specialitate a avut unele acţiuni meritorii în această direcţie, angrenînd un mare număr de profesori de educaţie fizică şi alţi specialişti din judeţe în testarea şi selecţia tinerilor atleţi, pe care, dealtfel, i-am văzut şi noi cu prilejul unor concursuri organizate la Bucureşti. Este adevărat că unii dintre aceştia au fost selecţionaţi în secţiile diferitelor cluburi şi asociaţii sportive, dar **de marea lor majoritate nu se mai ştie aproape nimic** (ne referim, desigur, la cei cu perspective de afirmare în activitatea de performanţă), **ceea ce îndreptăţeşte concluzia că eficienţa întregii acţiuni poate fi apreciată, cu multă îngăduinţă, doar de 50 la sută.**

Dacă în toamnă, după cum se vede, s-a muncit cu jumătăţi de măsură, **în primăvara acestui an** (şi pînă la această dată !) **nu s-a făcut mai nimic pentru testarea şi selecţia atleţilor şcolari.** Există, e drept, unele proiecte de toamnă, dar timpul pierdut nu mai poate fi recîştigat şi este păcat pentru că, înainte de toate, atletismul are nevoie de... atleţi !

Sistemul competiţiilor de masă cuprinde suficiente întreceri atletice. Ele sînt organizate în toate judeţele, adesea cu un număr mare de participanţi. Dar aproape toate aceste competiţii se desfăşoară în anonimat, profesorii de specialitate şi antrenorii sînt foarte rar văzuţi în tribune şi cu atît mai puţin pe stadion. Performanţele — extrem de modeste — sînt înscrise într-o evidenţă pentru un eventual control, acţiunea este punctată în planul de muncă şi nimeni nu mai ştie nimic despre aceste întreceri care, poate, au reunit la start tineri cu mari posibilităţi de afirmare în atletism. Eficienţa unor asemenea competiţii — uneori destul de costisitoare — este, astfel, expediată la periferia preocupărilor. Credem că, **în primul rînd, organele sportive judeţene ar trebui să mediteze la această situaţie. Şi, mai ales, să acţioneze în consecinţă.**

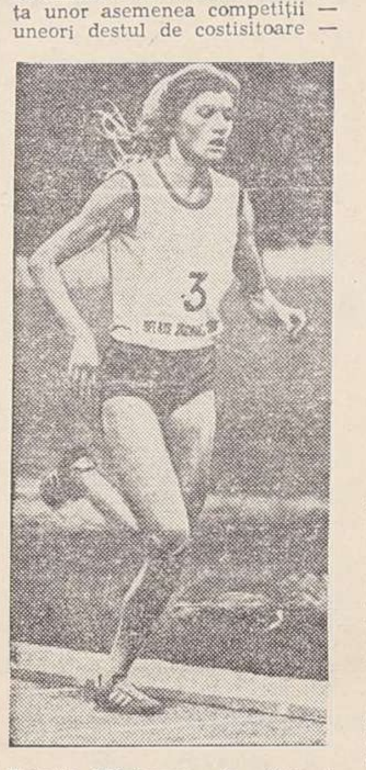

Natalia Mărăşescu *în timpul cursei victorioase de 3 000 m a concursului internaţional de la Bourges*
Foto : Emile SINEAU

Ceea ce va decide va fi volumul mare al pregătirii

Specialiştii susţin, cu îndreptăţire, că nu pot fi făcute comparaţii între performanţele Montrealului şi cele ale etapei actuale de pregătire a atleţilor fruntaşi (deşi, de exemplu, **Natalia Mărăşescu** — şi nu numai ea — a infirmat, parcă, această teorie). În orice caz, în aşteptarea „vîrfului formei sportive“, preconizat pentru luna august (finala Cupei Europei şi Universiada), nu putem să nu punctăm cîteva concluzii — din păcate, prea puţin îmbucurătoare — desprinse din competiţiile acestui început de sezon, care a cuprins, printre altele, campionatele universitare, **„Cupa României“** (o veritabilă trecere în revistă a potenţialului atletismului din toate judeţele ţării), **„Internaţionalele“**, campionatele şcolare şi concursurile de primăvară ale juniorilor.

Concluziile : PREA PUŢINI PERFORMERI DE AUTENTICĂ VALOARE INTERNAŢIONALĂ : Ileana Silai, Natalia Mărăşescu, Maricica Puică, Alina Gheorghiu, Gheorghe Cefan, Ilie Floroiu, Argentina Menis —, CÎTEVA PROBE ACOPERITE CORESPUNZĂTOR (la fete — semifond, înălţime, lungime, disc ; la băieţi : lungime (cu inconstanţe îngrijorătoare), 10 000 m şi 3 000 m obstacole. **Deci, din 37, doar cîteva. Mult prea puţin faţă de cerinţe, faţă de condiţiile asigurate !**

Împărtăşim întru totul opinia secretarului federaţiei de atletism, prof. Gh. Zambreşteanu, care ne declara, ieri, pentru acest panoramic post-olimpic, că **„ceea ce va decide, în continuare, în obţinerea performanţelor de prestigiu pentru atletismul românesc va fi, pentru o lungă perioadă de timp, volumul mare al pregătirii“.** Se pare că un asemenea obiectiv a început să-i mobilizeze pe atleţii noştri fruntaşi. Răspunsurile le vom avea după întîlnirea feminină România — R.S.F.S.R. (3 august) şi după finala Cupei Europei de la Helsinki, iar CONFIRMAREA o aşteptăm la **Universiada** de la Sofia.

Iată dar că în principalele direcţii de acţiune — **creşterea bazei de masă, dezvoltarea atletismului şcolar** (multe din observaţiile noastre sînt valabile şi pentru cel universitar) **şi ridicarea nivelului performanţelor în raport cu cerinţele competitivităţii pe plan internaţional** — nu s-au produs, încă, îmbunătăţiri substanţiale, realizările fiind modeste, de natură să invite la o responsabilă meditaţie şi, mai ales, acţiune, pe toţi cei care muncesc în domeniul atletismului.

PERFORMANŢELE CAMPIONILOR LA NIVELUL ÎNCEPĂTORILOR

ŞCOALA este, sau, mai bine spus, ar trebui să fie — din motive cunoscute, pe care nu le mai amintim — principala pepinieră a atletismului de performanţă. *Cu destul de puţine excepţii,* atletismul şcolar nu se ridică, însă, la nivelul cerinţelor formulate în ultimele documente de partid *referitoare la dezvoltarea mişcării noastre sportive.*

Concluzia ne-a fost neplăcut oferită de o serie de competiţii rezervate juniorilor şi şcolarilor, desfăşurate în această primă parte a anului.

Rezultatele înregistrate la etapa FINALĂ a campionatelor republicane şcolare de la Bacău şi la concursul de primăvară al juniorilor de categoria I au fost cu mult sub nivelul cerinţelor. Un exemplu de dată mai recentă — FINALA campionatului feminin al liceelor metalurgice — a reliefat, după părerea noastră, în modul cel mai concludent situaţia precară a atletismului şcolar. La această FINALĂ „performanţele“ campioanelor se situează la limita inferioară a cerinţelor pentru debutanţi : 13,7 — 100 m, 29,1 — 200 m, 4,60 m — lungime, 1,45 — înălţime ş.a. Desigur, uşor de intuit „valoarea“ rezultatelor obţinute de atletele clasate pe locurile următoare...

Cam aşa se petrec lucrurile la cele mai multe dintre importantele competiţii şcolare de atletism. Ce părere au profesorii de educaţie fizică şi, în primul rînd, cei cu specializarea în atletism ? *Ştim că, în ultimii ani, Ministerul Educaţiei şi Învăţămîntului a iniţiat şi organizat o serie de acţiuni pentru impulsionarea şi creşterea eficienţei muncii profesorilor de educaţie fizică, a cadrelor de specialişti care predau atletismul, dar rezultatele nu sînt încă, nici pe departe, pe măsura aşteptărilor.* Sugerăm, de aceea, forurilor de resort din cadrul M.E.I. o analiză a atletismului şcolar, în lumina obiectivelor stabilite prin Programul de dezvoltare a mişcării noastre sportive.

Lia Manoliu opinează :

MUNCĂ DE CALITATE, SPECIALIZATĂ, EFICIENTĂ

Despre unele dintre problemele actuale ale atletismului nostru am discutat, ieri, cu tovarăşa Lia Manoliu, vicepreşedinte al C.N.E.F.S. şi al Federaţiei române de atletism. Această discuţie am sintetizat-o în jurul a două dintre aspectele cele mai importante : **1. Care au fost principalele reuşite ale atletismului nostru în perioada care a trecut de la Jocurile Olimpice, în raport cu cerinţele exprimate în Program ? 2. Direcţiile prioritare în care trebuie intensificate eforturile în perioada imediat următoare.**

Şi iată cîteva concluzii.

1. Insuccesul atleţilor noştri la Montreal, moment de serioasă analiză şi meditaţie, ne-a făcut să privim mai atent în jur şi să constatăm aceleaşi vechi deficienţe : că atletismului nostru îi lipseşte baza de masă a performanţei ; că avem foarte multe probe la care sîntem, de ani şi ani, descoperiţi ; că deşi, de multă vreme, atletismul este considerat sportul nr. 1, totuşi doar puţini copii vin pe stadion şi prea puţini tineri lucrează asiduu pentru performanţă etc. Analiza serioasă, lucidă, complexă de după J.O. a condus la un amplu plan de activitate, care ne călăuzeşte în muncă. A fost iniţiată o importantă acţiune de selecţie, în întreaga ţară. Este însă numai un început, deoarece pentru a putea obţine ceva trebuie o căutare continuă, non-stop. Au fost elaborate şi puse în practică, experimental, normele de control ale stadiului de pregătire a atleţilor. A fost realizată reciclarea antrenorilor, s-a analizat activitatea unora dintre secţiile fruntaşe în ideea consolidării lor, a fost stabilit un program de muncă în direcţia dezvoltării probelor prioritare. Toate acestea sînt numai cîteva din acţiunile iniţiate, în curs de desfăşurare. Pînă a deveni însă într-adevăr „reuşite“, mai este încă de muncit foarte mult.

2. Sprijinul şi dezvoltarea prioritară a atletismului în judeţe trebuie să devină o realitate practică ! În această idee va trebui asigurată baza materială necesară activităţii atletismului, o selecţie continuă a valorilor şi pregătirea lor. În această direcţie aportul şcolii trebuie să fie cu mult mai mare. În privinţa performanţei se aşteaptă ca Liceul din Cîmpulung să-şi ia mai în serios rolul şi să justifice, prin formarea de performeri autentici, ideea care a stat la înfiinţarea acestei unităţi. Şcolile sportive trebuie, la rîndu-le, să iasă din inerţie, iar profesorii respectivi să nu tot aştepte să le „pice“ ceva, ci să fie ei cei care-şi caută tinerii talentaţi şi de perspectivă cu care să lucreze. Iar în cluburi, mai ales în cele mari, munca antrenorilor trebuie să fie, potrivit sarcinilor, de cea mai bună calitate, specializată, eficientă.

Problemele atletismului nu se pot rezolva prin diferite acte administrative, ci numai printr-o bună activitate, organizatorică şi metodică, a celor care lucrează direct cu sportivii.

AMINTIRILE ŞI AMBIŢIILE MONTREALULUI

CU GÎNDUL LA MAREA REVANŞĂ

NATALIA MĂRĂŞESCU : *„Pentru mine, anul 1976 rămîne, privit prin prisma Olimpiadei, un vis urît pe care am încercat să-l uit de la primul antrenament al noului ciclu olimpic, de la primele starturi ale acestui sezon. Am abordat pregătirea cu parametri mult măriţi de volum şi intensitate. Rezultatele de pînă acum (recordul de sală la Budapesta la 1 500 m, Crosul Balcanic, recordul mondial la milă, cel neoficial la 5 000 m, creşterea continuă a valorii rezultatelor la 1 500 m) mă îndreptăţesc să cred că sînt pe drumul cel bun, să sper în evoluţii şi performanţe corespunzătoare la Universiadă, Cupa Europei, Jocurile Balcanice, la Cupa Mondială.*

În perspectiva Jocurilor Olimpice de la Moscova sînt necesare, cred, două lucruri : activitate de pregătire la nivelul cel mai înalt al exigenţelor mondiale, şi *poate, dincolo de aceste limite, — în ceea ce mă priveşte m-am angajat la acest efort — şi, pe de altă parte,* o asistenţă ştiinţifică de sprijinire a muncii noastre care să suporte comparaţia cu aceea de care beneficiază adversarii noştri la J.O.“.

UN RECORD LA 10 000 ŞI APOI... MARATONUL

ILIE FLOROIU : *„Pregătirea de iarnă a fost bună şi, ca niciodată în ultimii ani, nu am avut nici o problemă cu sănătatea. Am lucrat mai mult decît în anul olimpic pentru că numai aşa se poate progresa. În ce priveşte sezonul competiţional, am hotărît — împreună cu antrenorul Ion Veliciu — să mă concentrez şi în acest an asupra probelor de pistă, 5 000 şi 10 000 m. Este, probabil, ultimul sezon cu această structură întrucît la anul voi aborda cu seriozitate maratonul, abandonînd — cel puţin pentru competiţiile mari — proba de 5 000 m, unde este o adevărată inflaţie de specialişti „urcaţi“ de la 1 500 m.*

Pentru 1977 mi-am propus un nou record la 10 000 m. Va fi greu, pentru că — bănuiesc — la competiţiile cu miză — Universiada, Cupa Europei etc. — se vor alerga curse tactice, pentru loc. Dacă recordul va veni, aceasta se va întîmpla, totuşi, într-o cursă peste hotare, pentru că de 4 ani, de cînd rezultatele mele au atins un nivel internaţional, nu am avut încă niciodată prilejul să mă întîlnesc, în ţară, cu un alergător de renume mondial...“

Argentina Menis *se numără, în continuare, la 30 de ani, între fruntaşele mondiale ale aruncării discului*

CA LIA MANOLIU...

ARGENTINA MENIS : *„Pentru mulţi atleţi locul 5 la Jocurile Olimpice poate reprezenta o izbîndă. Pentru un fost recordman mondial şi medaliat olimpic, locul 5 trebuie privit mai degrabă ca un eşec, chiar dacă datele problemei se schimbă continuu — citiţi creşterea numărului de aruncătoare valoroase —, chiar dacă proba mea a produs una din cele mai mari surprize ale J.O., înfrîngerea Fainei Melnik (clasată a... 4-a !).*

La Moscova voi avea 33 de ani. Aruncarea discului este însă — există exemple pe cît de numeroase pe atît de ilustre, care nu trebuie căutate nici prea departe — proba maturităţii. Am reluat, aşadar, truda zilnică cu gîndul la a treia finală olimpică, hotărîtă să întăresc regula formulată de Lia Manoliu sau de Ludvik Danek !“

FAPTE, NU VORBE !

Strădaniile tehnicienilor atletismului nostru, atunci cînd sînt circumscrise interesului general şi cînd se desfăşoară la o exigenţă superioară, nu se poate să nu fie materializate prin rezultate bune, adică, altfel spus, prin fapte, nu doar prin vorbe.

Spre exemplificare, să amintim, în primul rînd, preocupările şi eforturile desfăşurate, în ultima perioadă de timp, în judeţul **Dolj**, mai precis la **Craiova**. Preşedintele C.J.E.F.S., prof. Ion Rinderiu (între alte merite îl are şi pe acela de a fi dat sportului de mare performanţă pe **Argentina Menis** şi **Virginia Ioan**), sprijinit în mod substanţial de Comitetul judeţean de partid, împreună cu un grup, destul de numeros, de pasionaţi ai atletismului, speră să impună — decisiv — acest sport pe meleagurile oltene.

De asemenea, campionatele republicane de cros, desfăşurate în primăvară la Timişoara, au evidenţiat o seamă de tineri alergători talentaţi din oraşe mai puţin prezente, pînă acum, în circuitul atletismului naţional. Este vorba în mod special de **Tulcea** şi **Blaj**, cărora li s-au adăugat sportivi din centre mai vechi ca **Tg. Secuiesc, Focşani** etc. Profesorii Mihai Moruzov, Horia Stef, Vasile Midvighi, Gabriel Ştefănescu şi instructorul Atila Kalith au prezentat cîţiva tineri de la care, printr-o pregătire temeinică, se aşteaptă — acum — performanţe în întrecerile pe pistă.

AŞA, „DUPĂ OCHI“ ?

Fără cronometru şi fără ruletă aproape că nu se concepe atletismul, disciplină în care eforturile sportivilor se măsoară cu secunda sau cu centimetrul. Fără cronometru şi ruletă nu se poate desfăşura o activitate de instruire, aprecierile „după ochi“ ale antrenorului sau profesorului fiind total neindicate, iar un concurs (poate cu excepţia unuia pe teren variat) nu poate fi astăzi realizabil ! Şi totuşi în comerţ nu se află spre cumpărare nici cronometre şi nici rulete, acestea din urmă fie ele chiar şi din pînză, nu numai neapărat din metal. Dar, din comerţ mai lipsesc — şi încă de aproape doi ani ! — pantofii cu cuie, fără de care, de la o anumită treaptă valorică a unui atlet, instruirea sa şi participarea la un concurs nu se mai poate face în condiţiuni cît de cît acceptabile ! Or, pretenţiile faţă de performanţele atleţilor noştri sînt din ce în ce mai mari. Şi acestea îi vizează în special pe elevii şcolilor sportive, ai Liceului experimental de la Cîmpulung, din atîtea şi atîtea clase cu program de atletism.

Ridicarea pe o treaptă superioară a activităţii atletice — la toate nivelurile — este, fără îndoială, absolut necesară. **Se cer, însă, mai bine valorificate condiţiile existente** (un mare număr de tineri cu aptitudini, cadre de specialitate, bază materială) ; **este nevoie, în acelaşi timp, de o coordonare a eforturilor şi acţiunilor,** de realizare a acestora, în primul rînd, **în unităţile de bază ale mişcării noastre sportive.**

Ca şi celelalte discipline sportive, **atletismul dispune de orientări clare, precise, există planuri de măsuri bune,** dar ele nu trebuie înţelese şi îndeplinite **NUMAI la nivel central.** Obiectivele principale rămîn : **dezvoltarea atletismului în şcoli şi facultăţi, în cluburile sportive, în toate judeţele, precum şi asigurarea unei pregătiri superioare, a tuturor componenţilor loturilor noastre reprezentative** (juniori, tineret, seniori — atît la fete, cît şi la băieţi). În planul marii performanţe va trebui să se pornească şi de la realitatea care ne arată, de mai mulţi ani, că forţa acestui sport stă aproape în întregime în atletismul feminin. **Trebuie făcut totul şi pentru creşterea performanţelor în probele masculine.** Numai aşa, cu echipe puternice, permanent împrospătate cu elemente tinere, talentate, **atletismul nostru va reuşi să contribuie, pe măsura cerinţelor şi a condiţiilor create, la reprezentarea cu cinste şi demnitate a sportului românesc în marile competiţii internaţionale şi, în primul rînd, la JOCURILE OLIMPICE din anul 1980.**

Materiale realizate de
Romeo VILARA şi Vladimir MORARU

Volei

UN AN PUŢIN FRUCTIFICAT, SĂ-I FOLOSIM DIN PLIN PE CEILALŢI TREI !

Mutaţiile valorice reliefate de competiţiile internaţionale, căutările permanente în cîmpul tehnicii şi tacticii de joc, al selecţiei şi al mijloacelor de pregătire şi recuperare formează, fără îndoială, aspectele definitorii ale voleiului actual.

Prezenţi în elita mondială, voleibaliştii şi voleibalistele noastre n-au reuşit însă în anii din urmă decît poziţii în vecinătatea „medaliilor“, iar la ultimele două ediţii ale turneului olimpic nu au obţinut calificarea decît o dată (în 1972), prin reprezentativa masculină, care s-a clasat pe locul 5.

Ştiut fiind faptul că voleiul se bucură de o largă adeziune în rîndurile tineretului nostru, care a dovedit vocaţie deosebită în practicarea acestei discipline (mărturie stau cele 10 medalii de aur, argint şi bronz cucerite la campionatele mondiale şi europene în perioada 1955—1971, precum şi cele 5 succese în Cupa campionilor europeni), redobîndirea locului de frunte în arena internaţională reprezintă pentru mişcarea voleibalistică românească un obiectiv necesar şi posibil de realizat. **Programul privind dezvoltarea activităţii de educaţie fizică şi sport şi pregătirea sportivilor români în vederea participării la J.O. din 1980, aprobat de Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R.**, stabileşte sarcini importante pentru federaţia de specialitate, pentru toate unităţile de performanţă, sarcini menite să asigure întărirea bazei de masă a acestui sport, creşterea valorii performanţelor, a competitivităţii sale în marile confruntări viitoare, obţinerea calificării şi a unor rezultate bune la J.O. din 1980. Situaţia actuală a voleiului nostru şi modul în care se transpun în fapt cerinţele Programului constituie punctele de referinţă pentru **„momentul '80“.**

Din generaţia care a părăsit scena reprezentativei, „ultimul mohican“, Gabriel Udişteanu (nr. 1), va fi din nou alături de Tutovan şi Oros (în imagine), de Dumănoiu, Păuşescu, Ionescu, Pop şi ceilalţi tineri, la apropiatul campionat european din Finlanda

S. Chiriţă : „PROCESUL DE SELECŢIE ŞI INSTRUIRE SE IMPUNE A FI ÎMBUNĂTĂŢIT“

„Ca unul care am lucrat la toate eşaloanele voleiului feminin, consider că activitatea viitoare trebuie să suporte cîteva corective fără de care nu se pot realiza salturile dorite. Selecţia se impune a fi ridicată la nivelul exigenţelor. În acest sens, trebuie stimulaţi numeroşii profesori cu specializarea volei care nu sprijină, în marea lor majoritate, dezvoltarea activităţii voleibalistice în şcolile generale. Elementele valoroase trebuie apoi grupate în licee de profil. Pe de altă parte, promovarea valorilor cu cît mai puţine pierderi pe parcurs implică un foarte judicios proces de instruire şi o atentă veghere a continuităţii în pregătire. După părerea mea, multe jucătoare ce puteau fi valoroase au ieşit din circuit sau n-au ajuns unde trebuia din aceste motive **(Moroianu, Matei, Botezan, Dinculiţă, Obreja, Cernega, M. Rusu, P. Cazangiu, C. Puiu).** Şi de aceea apreciez că pentru moment nu se poate spune că sînt de autentică valoare internaţională decît **Maria Cengher, Mariana Ionescu, Victoria Banciu** şi **Irina Petculeţ**, de care se apropie **Liliana Paşca** şi **Victoria Georgescu**, iar din urmă „se văd“ **Kate Tcacenco, Dana Nicolaescu** şi oarecum **Gulmza Gelil**“.

Corneliu Oros : „TINERII NU SE GRĂBESC“...

Coordonatorul de joc al echipei naţionale ne spunea că ratarea calificării pentru J.O. de la Montreal a oferit posibilitatea formării cu un an mai devreme a unei noi echipe, măsură impusă şi de retragerea unor titulari ca *Udişteanu, Schreiber, Bartha* etc., dar şi de abordarea actualului ciclu olimpic cu un lot mai tînăr. *„Testările anului trecut au dus la alcătuirea unui colectiv care îmbina fericit valoarea şi vigoarea celor cîţiva titulari rămaşi din vechiul nucleu cu tinereţea şi dorinţa de afirmare a altora* (Macavei, P. Ionescu, Manole). *Anul acesta, însă, s-a apelat, totuşi, la cîţiva vîrstnici* (Udişteanu, Arbuzov, Pop). *Aceştia au dat satisfacţie la Balcaniadă şi au dovedit că pot încă să contribuie la obţinerea calificării la J.O. Din păcate, pînă în prezent, cu excepţia lui P. Ionescu, jucătorii de perspectivă nu au dat satisfacţie. Mă refer la* Macavei, Manole, Corcheş, Ignisca, Ţerbea, Chifu, A. Ion. *De la ei şi de la ceilalţi mai tineri aşteptam să înţeleagă că, chiar dacă acum nu intră în sextetul de bază, trebuie să muncească mai mult decît titularii pentru a se alinia lor pe plan valoric, căci o mare competiţie nu se cîştigă în 6, ci în 12. Îmi pare rău că lotului de bază nu i s-a asigurat un program comun, regret absenţa dintre noi a lui Gîrleanu, dar sper ca atît la Universiadă, cît şi la C.E. să ne îndeplinim obiectivele : cucerirea unei medalii“.*

DE TRĂINICIA BAZEI DEPINDE ÎNTREAGA PIRAMIDĂ

● Un antrenor nu dă în 10 ani un voleibalist de clasă ● Un alfabet trunchiat... ● Echipa stopează jucătorul ● Dincolo de normele fizice

Că resursele şi forţa unui sport de performanţă sînt condiţionate în primul rînd de amplitudinea bazei sale de masă, de calitatea selecţiei şi a instruirii la nivelul juniorilor este un adevăr axiomatic. Că nu întotdeauna aceste condiţii sînt îndeplinite corespunzător este un adevăr verificat în multe sporturi, inclusiv în volei. **Cauza esenţială a rezultatelor modeste realizate în ultima vreme de juniorii noştri pe plan internaţional rezidă în neajunsurile care se manifestă la baza performanţei şi care influenţează apoi şi primele eşaloane.** Un antrenor făcea zilele trecute următorul calcul : dacă numai 30 din cei circa 300 de profesori şi antrenori de juniori ar creşte anual cîte un sportiv sau sportivă de reală perspectivă, **voleiul nostru ar fi îndreptăţit să nu părăsească niciodată podiumul laureaţilor în marile competiţii.** După datele pe care le deţinem noi, în sistemul voleibalistic divizionar activează nu mai puţin de 480 de antrenori de juniori şi junioare. Dacă fiecare ar depista şi ar pregăti la fiecare 10 ani un sportiv de mare valoare, echipele reprezentative ar dispune anual de cîte două loturi puternice de băieţi şi fete. Dar cum nu se întîmplă aşa, astăzi nu se pot alcătui două asemenea loturi din jucătorii produşi într-un interval de 7—8 ani... Motivul penuriei este simplu : **selecţia lipsită de exigenţă** (mai ales în ceea ce priveşte aptitudinile voleibalistice, dar şi calităţile fizice), **întîmplătoare în unele cazuri, premeditată în altele** dat fiind faptul că elementele secunde capătă mai uşor îndemînare şi mobilitate la această vîrstă, satisfăcînd astfel obiective imediate de afirmare a echipei. Unele măsuri de reconsiderare a criteriilor de apreciere a activităţii profesorului-antrenor au avut efecte pozitive. Dar **este nevoie de o şi mai fermă susţinere a acestei poziţii.**

De asemenea, se constată şi la acei antrenori preocupaţi în mai mare măsură de calitatea selecţiei o grabă inexplicabilă de a ajunge în scurt timp la formarea unei **echipe,** înainte ca învăţăceii lor să fi parcurs cu răbdare şi temeinicie alfabetul voleiului. Valoros nu va fi decît cel care îşi va însuşi corect de la început procedeele tehnice de bază. Voleiul de performanţă fiind un sport în care învăţarea cere mult timp şi foarte multă răbdare, majoritatea antrenorilor trec cu uşurinţă peste o serie de momente ale acestei etape. Şi astfel chiar şi voleibaliştii cei mai valoroşi ajung la vîrsta senioratului cu multe lacune, cu deprinderi greşite. Alţii răzbesc numai pe baza unor calităţi fizice, ceea ce impune o atenţie sporită selecţiei în rîndul elementelor cu gabarit — atît pentru prima divizie, cît şi pentru loturi — pe temeiul unor teste în care calităţile specifice practicării cu succes a voleiului să fie predominante.

În contextul lărgirii ariei de selecţie în volei, cerinţă expresă **a Programului privind dezvoltarea activităţii sportive pînă în 1980**, a creşterii eficienţei procesului de instruire, promovarea tineretului valoros la divizionarele A, precum şi dirijarea lui judicioasă (astfel încît să nu se producă aglomerări pe banca de rezerve a unor echipe) reprezintă alte condiţii importante pentru asigurarea unui proces firesc în formarea sportivilor de clasă.

Cea mai înaltă jucătoare din voleiul nostru actual, Irina Petculeţ *(21 ani ; 1,88 m), domină blocajele...*

ÎNTINERIREA TARDIVĂ ŞI... URMĂRILE EI

După cum se ştie, la începutul anului trecut voleiul nostru a ratat şi ultimele şanse de calificare pentru J.O. de la Montreal. Încă de atunci **s-a pus problema unor măsuri menite să ducă la redresarea acestui sport, la creşterea competitivităţii sale internaţionale, la promovarea mai largă a tineretului.** Cum anul 1976 devenea pentru reprezentativele noastre an de pauză competiţională, iar 1977 le punea în faţă participarea la Universiadă şi, spre sfîrşit, la C.E. (care nu oferă posibilităţi de calificare pentru următoarea ediţie a J.O.), era firească trecerea la pregătirea unor loturi tinere, alcătuite din elemente dotate pentru marea performanţă. Dar acţiunile de testare şi nominalizare n-au început imediat, iar concluziile lor nu au dus la conturarea clară a loturilor.

Cu surprindere constată antrenorii noştri că alte reprezentative au făcut întineriri grabnice, prezentînd de pe acum loturi de reală şi apropiată perspectivă, deşi unele nu au avut atîta timp la dispoziţie. Ba, au şi lansat în turnee chiar cîte două loturi puternice. Dacă s-ar fi procedat şi la noi din februarie 1976 la alcătuirea şi rodarea unor astfel de loturi, în prezent puteam alinia cîte o garnitură masculină şi feminină tinere, dar maturizate şi omogenizate. Şi, chiar dacă nu le puteam pretinde performanţe deosebite la competiţiile din 1977, **aveam măcar certitudinea că este posibilă abordarea C.M. din 1978 şi a C.E. din 1979 cu şanse mult mai mari de calificare pentru J.O.,** cu un pas înaintea altor concurenţi puternici. Aşa, voleiul nostru nu a cîştigat un an de pregătire a unor structuri noi, ci a pierdut o şansă preţioasă de avans. Cu trei luni înainte de C.E. din Finlanda nu se conturase cu precizie „12“-le masculin. Unii jucători au fost pînă de curînd în recuperare, alţii în competiţii, primii urmează pregătirea de bază, ceilalţi sînt angajaţi tot în concurs şi, pînă la urmă, va fi probabil nevoie să se apeleze şi la alţii, socotiţi indispensabili (Gîrleanu, Cr. Popescu), dar care n-au fost în ultima vreme pe la loturi. La eterogenitatea valorică se va adăuga cea a pregătirii.

Şi anul pierdut se răzbună.

„CLASA INTERNAŢIONALĂ“ ÎNTRE TEORIE ŞI PRACTICĂ

Judecînd după cantitatea şi calitatea elementelor care ar putea fi luate în discuţie pentru „campania 1978—1980“ (campionate europene, mondiale, obţinerea calificării în turneul final al J.O. şi a unei poziţii fruntaşe în această din urmă competiţie), **optimismul exprimat cifric** (67 de elemente de clasă) **de către federaţia de specialitate ni se pare oarecum exagerat.** Dacă ar exista într-adevăr 67 de voleibalişti şi voleibaliste de clasă internaţională, ce motiv de nelinişte am mai putea să avem pentru competiţiile viitoare ? Simpla desemnare a primilor 30 de jucători şi 30 de jucătoare din voleiul nostru nu corespunde însă cerinţelor **„clasei internaţionale“**. Argumentele ni le oferă rezultatele nu prea strălucite obţinute de generaţiile mai vîrstnice sau mai tinere, rezultate care nu constituie numai consecinţa lacunelor în pregătirea la toate nivelurile, ci şi în activitatea de selecţie.

Mai realistă ni s-a părut aprecierea antrenorului reprezentativei masculine, George Eremia care, într-o recentă prezentare a situaţiei actuale în faţa Biroului federal, făcea următoarele precizări : **„Avem doar 5—6 jucători de clasă internaţională** — între care Oros, Dumănoiu, Tutovan, Păuşescu — **pe care, deşi nu sînt compleţi, iar lacunele lor nu mai pot fi acoperite la această vîrstă, ne putem bizui totuşi, dacă îi supunem unei pregătiri temeinice şi dacă le dirijăm cu chibzuinţă forma sportivă. Mai avem 2—3 jucători** (Gîrleanu, Pop, P. Ionescu) **care se apropie de valoarea celor dintîi şi vreo 4 „speranţe“** (Enescu, Ignişca, Macavei, Manole) **...Mulţi dintre cei chemaţi în lot nu confirmă şi nu au nici o perspectivă internaţională“.** Cu acest prilej am aflat şi că s-au făcut din nou încercări cu sportivi care mai trecuseră şi în alte rînduri pe la lotul naţional (Antonescu, Preda etc.) şi la care în tot atîtea rînduri s-a renunţat pentru neîntrunirea calităţilor necesare unui jucător de clasă internaţională. S-a vorbit mult de perspectivele cîtorva tineri, care însă nu au fost promovaţi la timp nici în echipe de Divizia A, nici în loturi şi, deci, nu au suficientă experienţă.

Iată de ce ni se pare mai firesc să judecăm „clasa internaţională“ NUMAI ÎN CONTEXTUL VALORILOR CERTE şi să stabilim adevărul : **avem puţine elemente de clasă, creşterea numărului lor rămînînd una din sarcinile principale ale etapei actuale şi de viitor.**

O privire exigentă asupra situaţiei actuale a voleiului nostru ne obligă să ţinem seama în emiterea judecăţilor de cîteva puncte de referinţă : valoroasa sa tradiţie în plutonul fruntaş mondial, virtuţile dovedite de tineretul nostru în practicarea acestei discipline sportive, obiectivele importante care-i stau în faţă în următorii ani şi capacităţile sale reale de redresare. Depăşirea stărilor de fapt existente, obţinerea unor succese de prestigiu în arena internaţională reclamă o organizare mai riguroasă a întregii activităţi, pornind de la întărirea bazei de masă a voleiului nostru, îndeosebi prin crearea unor nuclee în toate unităţile şcolare impun de asemenea îmbunătăţiri esenţiale în procesul de selecţie şi instructiv-educativ, care să ducă în final la creşterea producţiei de valori autentice necesare reprezentativelor noastre pentru a aspira la performanţe de răsunet în competiţiile de amploare, la Jocurile Olimpice. Cunoaşterea exactă a elementelor de perspectivă, ţinerea sub o permanentă observaţie şi controlul riguros al pregătirii lor generale trebuie să constituie pentru federaţie ţeluri prioritare. În felul acesta se vor evita încercările repetate, restructurările loturilor, chiar şi în prag de competiţii, nu se vor irosi în zadar eforturi şi timp cu sportivi fără şanse de a dobîndi realmente nivelul valoric pretins de progresul continuu al jocului de volei, iar munca de finisare a echipelor va deveni mai lesnicioasă. Unele măsuri mai recente — ale căror efecte ar urma să apară în curînd —, măsuri menite să transpună în fapt Programul de dezvoltare al activităţii sportive pînă în 1980, trebuie extinse în toate sectoarele activităţii voleibalistice.

Materiale realizate de
Aurelian BREBEANU